

[Landbrugsministeren.]

rantisummerne skal være paa mindst 25 Kr. og højest 500 Kr., og de Underskud, der eventuelt vil fremkomme ved de Udlaan, der bliver foretaget, skal efter Lovens Bestemmelser dækkes med Halvdelen af Staten og Halvdelen af Foreningens Medlemmer.

Jeg har nu, da Loven er ved at udløbe, modtaget en Henstilling fra disse Drifts-laaneforeninger om at fortsætte med denne Lovgivning, og denne Henstilling er tiltraadt af De samvirkende Husmandsforeninger. Naar jeg hertil føjer, at der af de 10 Mill. Kr., der blev bevilget for 10 Aar siden, kun er opbrugt 5 700 000 Kr., synes jeg, at der er god Grund til at foreslaa en Forlængelse af Lovens Gyldighed i 5 Aar, saaledes at det Beløb paa 4 300 000 Kr., der ikke er opbrugt, kan anvendes med indtil 850 000 Kr. aarlig, saa man naar til at opbruge Beløbet saa nogenlunde, hvis der da fortsat bliver Brug for disse Penge.

Der er i Forhold til den gældende Lov ikke indført ret mange Ændringer. De Ændringer, der er indført, findes i §§ 2, 3 og 4.

Ændringen i § 2 gaar kun ud paa, at Bestyrelserne for Drifts-laaneforeningerne kan forlænge Afdragstiden, som nu er 3 Aar, til 5 Aar for de sikreste af Panterne. § 3 gaar ud paa, at Renten i Overensstemmelse med § 2 i Lov Nr. 136 af 2. Maj 1934 om Ændringer i Vilkaarene for Statens Udlaan nedsættes fra 4½ pCt. til 4¼ pCt. Endelig findes der en Ændring i § 4, der gaar ud paa, at Statens Bidrag til Administrationen af denne Lov forhøjes fra en halv Procent til en hel Procent af Laanene.

Loven, som den nu har været gældende gennem 10 Aar, har været en udmærket Hjælp til Selvhjælp til de mindre Landbrugere, som gennem et saadant begrænset Ansvar vil søge at hjælpe hinanden til Anskaffelse af bedre Besætninger og Redskaber, hvor det er vanskeligt for den enkelte at skaffe sig disse Ting. Der har gennem disse 10 Aar naturligvis været forskellige Begyndervanskeligheder, det var jo en helt ny Lovgivning, man kom ind paa dengang; men jeg tror, at disse Begyndervanskeligheder er ovre, saaledes at man nu kan sige, at vi er inde i et godt Leje for det Arbejde, der foretages. Jeg kan derfor anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Folketing.

Formanden: Uden for Dagsordenen giver jeg dernæst Ordet til det ærede Medlem Hr. Axel Dam, for at han kan forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Axel Dam): Det Lovforslag om direkte Lyttervalg, som jeg skal tillade mig at forelægge for det høje Ting, giver mig ikke Anledning til nogen længere Forelæggelsestale, da Forslaget tidligere har været fremsat her i Tinget, og ikke blot fremsat, men endogsaa været til første Behandling og sendt til et Udvalg, der dog, efter at have konstitueret sig, ingen Møder afholdt. End mindre skal jeg oplæse Lovforslagets Paragraffer, saaledes som Eksemplet er givet fra højere Sted, da jeg regner med, at de ærede Medlemmer selv kan læse og derfor, som man ser, vender det døve Øre til under en saadan Oplæsning, især naar den ikke engang er præget af kunstnerisk Ynde, saaledes som vist kun den højtærede Undervisningsminister kan gøre det med sit smukke Organ.

Naar Lovforslaget fremsættes med samme Ordlyd som forrige Gang, til Trods for, at den foreslaaede Valgordning, fri Valgret, mødte stærk Uvilje fra Ordførernes Side, er det for at tilkendegive, at deres Indvendinger paa ingen Maade har bragt os til at opgive vort principielle Standpunkt med Hensyn til fri Valgret. At det ikke falder i de ærede Medlemmers Smag, er saare forståeligt, for hvis denne Valgmaade indførtes ved de politiske Valg, vilde det medføre, at mange af de nuværende Rigsdagsmænd ikke kunde blive genvalgt, naar deres hidtil stavnsbundne Vælgere frit kunde vælge blandt alle Landets Kandidater.

Hovedsagen i Forslaget er imidlertid Kravet om direkte Lyttervalg. Her stiller Udsigten for Forslagets Skæbne sig betydelig lysere, dels fordi der her i Tinget findes erklærede Tilhængere af det — saaledes udtalte det ærede Medlem Hr. Bindslev sig om det urimelige i, at man foruden at betale Licens skulde købe sin Stemmeret ved at være Medlem af en Forening —, dels fordi de Indvendinger, der blev rejst, argumenterede ud fra saa haltende Sammenligninger og gennem saa skrøbelige Slutninger, at det kun afslørede Modstandernes Mangel paa virkelige Modargumenter. Man paralleliserede f. Eks. Forslaget med Kravet om, at Sporvognspassagererne skulde vælge Sporvognsdirektionen, skønt man her kun betaler, om jeg saa maa sige, à la carte for den Brug, man efter egen Vilje vil gøre af Sporvognen, medens ved Licensbetalingen alle maa betale samme Beløb, uanset om de slet ikke bryder sig om de danske Udsendelser, men kun har en Modtager for at aflytte Udsendelserne fra Udlandet. Skulde man drage en Sammenligning, maatte det snarere